15/02/2022

Το άρθρο της Μητροπόλεως Χίου για τον εορτάζοντα Όσιο Άνθιμο τον εν Χίω

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Ο Όσιος Άνθιμος, κατά κόσμον Αργύριος Κ. Βαγιάνος, γεννήθηκε την 1η Ιουλίου του 1869 μ.Χ. στην περιοχή του Αγίου Λουκά Λιβαδίων.

Οι ευσεβείς και ενάρετοι γονείς του, Κωνσταντίνος και Αργυρώ, φρόντισαν να δώσουν Χριστιανική αγωγή στο τέκνο τους.

Και ο νεαρός Αργύριος δωρεοδέκτης του Αγίου Πνεύματος, με πνεύμα σοφίας, ήταν προορισμένος από τον Θεό να αναδειχθεί σκεύος εκλογής και να γίνει μέγας παιδαγωγός εις Χριστόν.

Η όλη παιδιόθεν ανάπτυξη και ανατροφή του τελούσε προφανώς υπό την ισχυρή και βαθιά επίδραση του χριστιανικού οικογενειακού του περιβάλλοντος.

Γράμματα δεν έμαθε πολλά. Περιορίσθηκε στις απλές γνώσεις του δημοτικού σχολείου.

Έτσι χωρίς τα θεωρητικές γνώσεις της εγκοσμίου καταξιώσεως, αλλά με ευφυΐα και διεισδυτικότητα πνεύματος και με ιδιαιτέρως έντονη την επιθυμία για βίο πνευματικό, προχωρά αταλάντευτος στην ενάρετη ζωή με την πολύτιμη δωρεά της ακλόνητης πίστεως.

Ο θείος έρως τον οδηγεί στην απάρνηση του κόσμου και της βοής του και στη μοναχική πολιτεία, από όπου εξέλαμψαν οι αρετές του.

Αφορμή για να ακολουθήσει την μοναχική οδό υπήρξε η επίσκεψή του στη Σκήτη των Αγίων Πατέρων της Χίου για την επισκευή ιδιόκτητης εικόνας της Παναγίας.

Με αυτή την εικόνα έκτοτε συνέδεσε άρρηκτα ολόκληρη τη ζωή του.

Η Παναγία έγινε για εκείνον πηγή ανεξάντλητης δυνάμεως στους μετέπειτα σκληρούς αγώνες του, αλλά και πηγή δροσιάς και ανακουφίσεως.

Οδηγός του στον ασκητικό βίο υπήρξε ο σεβάσμιος Γέροντας της Σκήτης Παχώμιος, από τον οποίο εκάρη μικρόσχημος μοναχός και μετονομάσθηκε Άνθιμος.

Υποτάσσεται στον Γέροντα Παχώμιο και με τις αδιάλειπτες προσευχές και νηστείες και με τους σκληρούς αγώνες του αναδεικνύεται, με την ευδοκία του Θεού, μεγάλος στην άσκηση και την αρετή.

Με την σωματική και πνευματική του όμως αυτή άσκηση εξαντλήθηκε και ασθένησε.

Τότε με την ευλογία του Παχωμίου επιστρέφει στο σπίτι του, όπου εγκαθίσταται για ανάρρωση, όμως ο Όσιος Άνθιμος δεν εγκατέλειψε την άσκηση.

Μόλις αποκαταστάθηκε μερικώς η υγεία του αποσύρθηκε σε μικρό απομονωμένο κελί μέσα στα πατρικά του κτήματα, στα Λιβάδια της Χίου, συνεχίζοντας τους πνευματικούς του αγώνες.

Εκεί μόναζε ασκώντας ταυτοχρόνως και την τέχνη του υποδηματοποιού, για να βοηθά τους φτωχούς γονείς του και να ελεεί του πάσχοντες.

Στο κελί του αυτό με την αδιάλειπτη προσευχή και την μελέτη του βίου μεγάλων

ασκητών λάμβανε δύναμη, προέκοπτε σε πνευματική οικοδομή, αλλά και προκαλούσε και τη δαιμονιώδη λύσσα του πονηρού.

Ο Όσιος αγωνιζόταν σκληρά και αποτελεσματικά, διεξήγαγε πολυμέτωπους αλλά νικηφόρους αγώνες κατά του πονηρού με την πύρινη προσευχή και καθημερινά ανερχόταν την ευλογημένη κλίμακα των αρετών και της αγιότητας.

Αργότερα, σε ηλικία 40 ετών, το έτος 1909 μ.Χ., κείρεται μεγαλόσχημος μοναχός από τον διάδοχο του Παχωμίου, Ιερομόναχο Ανδρόνικο.

Ο ενάρετος όμως ασκητής Άνθιμος ήταν σκεύος εκλογής και έτοιμος για το αξίωμα της ιεροσύνης.

Καλείται λοιπόν στο Αδραμύττιο της Μικράς Ασίας από τον ανάδοχό του Στέφανο Διοματάρη το 1910 μ.Χ. για τον σκοπό αυτό.

Η χειροτονία του Αγίου δεν ήταν κάτι το συνηθισμένο. Στην περίπτωσή του είχαμε θεία συγκατάθεση που απεκάλυψαν οι θεοσημίες ευδοκίας κατά το τέλος της χειροτονίας.

Σεισμός, αστραπές, βροντές, κατακλυσμιαία βροχή συμβαίνουν την ιερή εκείνη ώρα.

Τα κανδήλια του ναού κινούνται, ενώ ένα από αυτά καταπίπτει. Μετά δε τη χειροτονία επικρατεί γαλήνη, ηρεμία, χαρά Θεού.

Τα φυσικά αυτά φαινόμενα αποκαλύπτουν και μαρτυρούν την ευαρέσκεια του Θεού και τη θεία συγκατάνευση.

Όσο καιρό παρέμενε στο Αδραμύττιο, ακτινοβολούσε εκθαμβωτικά με την αρετή και την αγιότητά του, η οποία ίσχυσε να θεραπεύσει δαιμονιζόμενο της περιοχής, κάτι που δεν κατόρθωσαν οι συλλειτουργοί του.

Αυτή λοιπόν η πνευματική του ακτινοβολία προκάλεσε το πάθος της αντιζηλίας των συλλειτουργών του.

Εκείνος θέλοντας να τους ελευθερώσει από το πάθος αυτό, εγκατέλειψε το Αδραμύττιο το 1911 μ.Χ. και μετέβη στο Άγιον Όρος, όπου οι Αγιορείτες μοναχοί του επιδαψίλευσαν πολλές τιμές.

Επιστρέψας στη Χίο τοποθετήθηκε ως εφημέριος στο Λεπροκομείο. Εκεί άνοιξε το νέο στάδιο των αρετών και της αγαθοεργού δράσεώς του.

Η εικόνα της Παναγίας Υπαπαντής επικεντρώνει την όλη του ευεργετική δράση.

Η Κυρία Θεοτόκος διά της μεσιτείας και της προσευχής του Αγίου Ανθίμου επιτελεί αναρίθμητα θαύματα θεραπείας ασθενών επωνύμων και ανώνυμων πιστών.

Το ίδρυμα αυτό με τους δυστυχείς λεπρούς καθίσταται πνευματικό κέντρο σωματικής και πνευματικής υγείας. Η όλη διακονία του στο Λεπροκομείο καταδεικνύει τη βαθύτατη πίστη του και την πολύτιμη προσφορά του.

Εδώ φαίνεται και το μεγαλείο του Αγίου. Ο Άγιος Άνθιμος ως εφημέριος του ναού συμπαρευρισκόταν, συνέτρωγε και συνομιλούσε με τους λεπρούς, τους κοινωνούσε των Αχράντων Μυστηρίων και μετά τη Θεία Λειτουργία κατέλυε!

Τότε μέσα σε εκείνη την αγιάζουσα ατμόσφαιρα οραματίζεται την ίδρυση Μονής, για να στεγάσει πρόσφυγες καλόγριες προερχόμενες από την Μικρά Ασία.

Και προχωρεί στην πραγμάτωση των οραματισμών του. Υψώνει τον μεγαλοπρεπή Ιερό Παρθενώνα της Παναγίας Βοηθείας Χίου.

Από τότε εγκαταστάθηκε στη Μονή με πλήρη αφοσίωση στην Παναγία και εκεί κατηύγαζε με την ασκητική του βιοτή το πλήθος των αρετών και την αγιότητά του και τη μεσιτεία και βοήθεια της Θεοτόκου και ποίμαινε με πλεονάζουσα στοργή και αγάπη το ποίμνιό του, ενίσχυε και παρηγορούσε με τον γλυκύ και απλό του λόγο και θεράπευε ασθενείς και πάσχοντες που κατέφευγαν κοντά του.

Μέσα σε αυτή τη διά βίου διακονία, ώριμος πλέον, πλήρης ημερών, σε ηλικία 90 ετών, με οσιότητα που θύμιζε τους μεγάλους ασκητές της ερήμου, τέλεσε την τελευταία Θεία Λειτουργία την 27η Ιανουαρίου 1960 μ.Χ. και λίγες ημέρες μετά κοιμήθηκε με ειρήνη.

Ακούστε το απολυτίκιο που ψάλλει ο πρωτοπρεσβύτερος Γρήγοριος Καραλής, εφημέριος του Μητροπολιτικού Ιερού Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου Ναούσης Πάρου, Θεολόγος, Καθηγητής Βυζαντινής Μουσικής.